
A HÁBORÚ KÖZEPETTE
A LEGHEVESEBB CSATÁT
A SZÍVEBEN KELL MEGVÍVNIA.
A COURT
szárnyak
OF
WINGS
és pusztulás udvara
AND
RUIN
fine selection
SARAH J. MAAS
VILÁGSZERTE RAJONGVA SZERETETT #1 BESTSELLERÍRÓ!

SARAH
J. MAAS

A COURT OF WINGS AND RUIN

szárnyak
és pusztulás udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Joshnak és Annie-nek.
Elejétől a végéig.

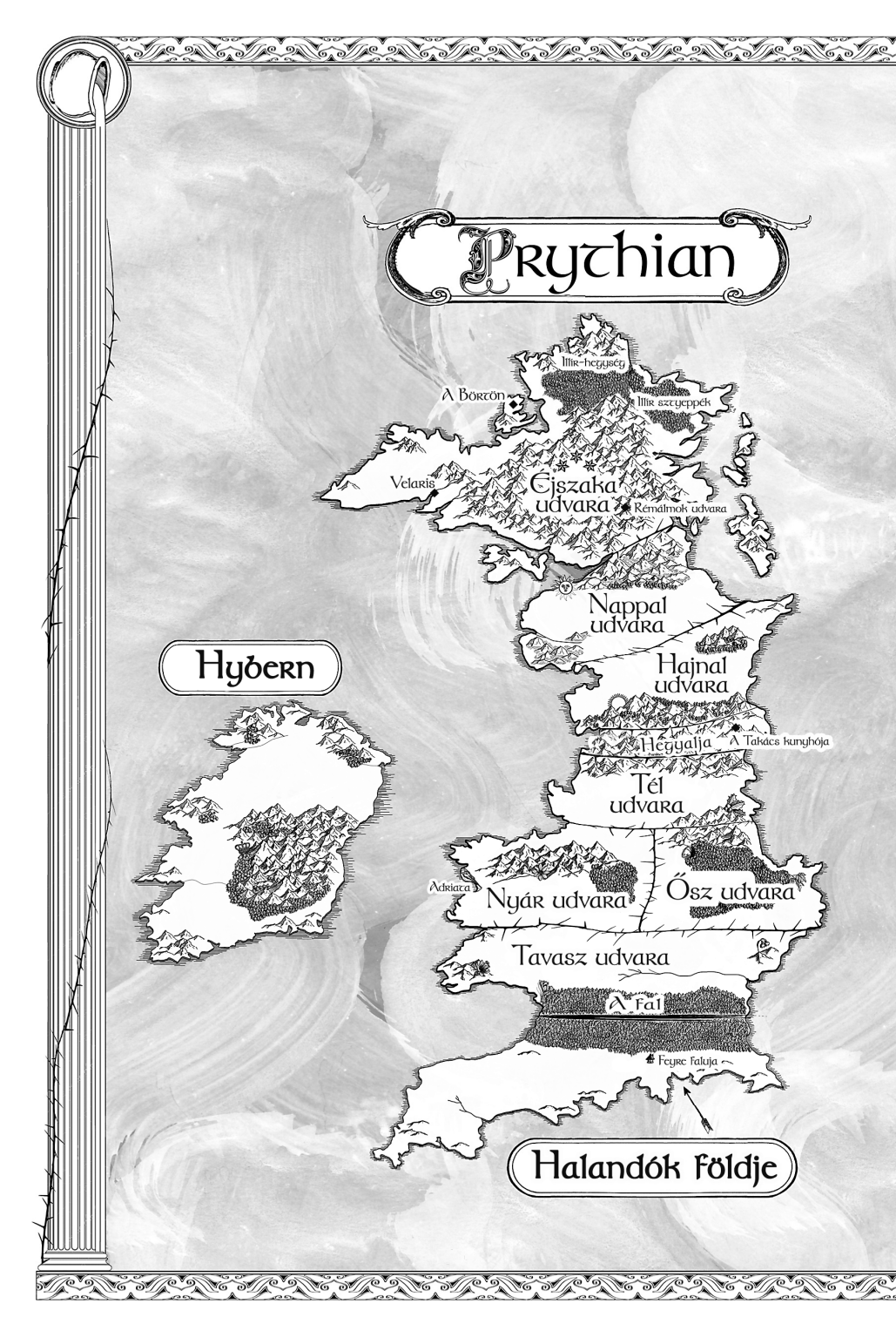
Prythian
Mir-hegység
A Börtön
Mir szeszélyek
Velaris
Éjszaka udvara
Rémálmok udvara
Nappal udvara
Hajnal udvara
Hegyalja
A Takács kunyhója
Tél udvara
Hybern
Adriata
Nyár udvara
Ősz udvara
Tavasz udvara
A Fal
Feyre faluja
Halandók földje

Vallahan
Montesere
Rask
Tündérbirodalmak
Észak
Dél
A fal
Scythia
Halandók földje

KÉT ÉVVEL A FAL MEGÉPÜLTE ELŐTT

Rhysand

A KATONAI DOBOK PERGÉSÉT a légyzümmögés és a túlélők kiáltozása váltotta fel.

A csatateret, amerre a szem ellátott, halottak – emberek és tündérek – borították, a látványt csak itt-ott törték meg a szürke égbolt felé ágaskodó törött szárnyak vagy lótetemek.

A vastag felhőtakaró ellenére forróság volt, a bűz hamarosan elviselhetetlen lesz.

A legyek már ott mászkáltak a kifordult, üveges szemeken. Nem tettek különbséget halandó és halhatatlan között.

Az egykor füves síkságon a zászlókat figyeltem, amik már félig belesüllyedtek a véres sárba. Maradék erőmet majdnem teljesen felemésztette, hogy fent tudjam tartani a szárnyamat, és ne vonszoljam végig a holttesteken és a vérteken. Mágikus erőm jóval a mészárlás vége előtt kimerült.

Az utolsó órákat úgy harcoltam végig, ahogy a halandók az oldalamon: karddal, ököllel, megtörhetetlen élni akarással. Ellen tudtunk állni Ravennia légióinak: teltek-múltak az órák, de mi helytálltunk, ahogy

azt apám parancsolta, és ahogy a kötelességem diktálta. A vereség végzetes lett volna: az ellenállásunkat már így is gyengítette a széthúzás.

A mögöttem tornyosuló vár ahhoz túl értékes volt, hogy átengedjük a lojalistáknak. Nemcsak az elhelyezkedése miatt – a kontinens szívében volt –, hanem az ott őrzött készletek miatt is. Ráadásul a nyugati falnál kovácsműhelyek sorakoztak, és a kéményeik éjjel-nappal füstöltek: azért gürcöltek, hogy a csapatainkat ellássák fegyverrel.

A kémények füstje most összekeveredett a halotti máglyák füstjével, amiket már meggyújtottak körülöttem. Én csak mentem tovább, és a halottak arcát fürkésztem. Később majd az erős gyomrú katonák begyűjtik a fegyvereket az elesettektől, legyenek barátok vagy ellenségek. Túl nagy szükségünk van a fegyverekre ahhoz, hogy a kegyelettel törődjünk. A másik oldal sem foglalkozott ilyesmivel egyáltalán.

A csatatéren minden szinte teljes mozdulatlanságba dermedt, bár a mészárlás és a zűrzavar órákkal ezelőtt véget ért. A lojalisták nem adták meg magukat, csak visszavonultak, halottaikat prédául hagyva a varjaknak.

Óvatosan megkerültem egy elhullott csatalovat. A pompás állat szeme még most is tágra nyílt a rettegéstől. Véres oldalát teljesen beborították a legyek. Lovasa az állat alá szorult, a férfi fejét valamivel majdnem teljesen levágták, de ez a valami nem kard volt. Nem, a tátongó sebeket karommal ejtették.

Ellenségeink – azok a királyságok és más területek, ahol ragaszkodtak az emberrabszolgákhoz – nem fogják egykönnyen megadni magukat, csak ha már nem marad más választásuk. De még akkor is… Mi kemény lecke árán, nagyon korán megtanultuk, hogy ők nem tisztelik az ősi szabályokat és a hadviselési hagyományokat. Ami pedig minket illet, azaz azokat a tündérnépeket, akik a halandók pártján szálltak harcba: nos, bennünket úgy fognak eltaposni, mint az élősködő kártevőket.

Elhessegettem a fülemnél zümmögő legyet. A kezemet vastag rétegben borította a rászáradt vér, ami csak részben volt a sajátom. Korábban úgy képzeltem a halált, mint valami békés hazatérést, mint egy kedves, szomorú altatódalt, ami elkísér a túlvilágra, akármi várjon is ott.

Páncélcsizmám alatt megreccsent egy lojalista zászlórúdja. A smaragdzöld zászlóra hímzett agyaras vaddisznóra véres sár kenődött.

Az jutott az eszembe, hogy a halál altatódala talán nem is édes muzsika, hanem a legyek döngése, mert a legyek és a férgek a halál szolgálólányai.

Amerre a szem ellátott, mindenütt csatatér, szétterülve a horizonton, kivéve a hátam mögött, ahol a vár állt. Három napon keresztül tartóztattuk fel őket. Három napig harcoltunk, sokan odavesztek, de helyt álltunk. Én folyamatosan mozgósítottam, lelkesítettem az embereket és a tündéreket. Együtt akadályoztuk meg, hogy a lojalisták áttörjék a védelmünket, pedig a második nap friss csapatokkal támadták gyenge jobb szárnyunkat. Mindvégig használtam a mágiámat, és amikor már csak füst maradt belőle, az illír hadi technikámnak vettem hasznát, pajzsomat és kardomat forgatva harcoltam a tomboló hordák ellen.

Az egyik halomból, ahol főtündérek tetemei hevertek, kiállt egy félig szétroncsolódott illír szárny. Hat főtündér tudta csak legyűrni az illírt, de ő mindannyiukat magával rántotta a halálba. Végsőkig elcsigázott testemben csak úgy kalapált a szívem, amikor félrehúztam a tetemeket.

A csata harmadik, egyben utolsó napjának hajnalán megérkezett az erősítés, amiért az apámnál könyörögtem. A harci hév viszont túlzottan magával ragadott ahhoz, hogy még arra is figyeljek, melyik illír egységhez tartoznak, vagy kik ők egyáltalán, annál is inkább, mivel nagyon sokan használtak szifonokat.

A segítségüknek köszönhetően megfordítottuk a csata menetét, de azóta sem láttam a társaimat az élők között. Azt sem tudtam, hogy Cassian vagy Azriel részt vett-e egyáltalán ebben a csatában.

Azriel valószínűleg nem, mert őt az apám mindig maga körül tartotta, szüksége volt rá mint kémre, de Cassian… El tudtam képzelni az apámról, hogy Cassiant egy olyan egységhez vezényli, amire a túlvilág vár. Ez az egység is ilyen volt, alig a felük maradt életben, csak néhányan tudták utolsó erejükkel elvonszolni magukat a csatatérről.

Fájó, véres kezemmel markoltam a horpadt páncélokat, a merev, kihűlt tagokat, így ráncigáltam le a főurak tetemét az elesett illír katonáról.

Sötét haj, aranybarna bőr… Mint Cassian.

De az ég felé nem Cassian hamuszürke arca meredt üres tekintettel.

Nagyot sóhajtottam, égett a tüdőm az üvöltéstől, száraz ajkam kicserepesedett.

Sürgősen vízre volt szükségem. De ekkor észrevettem, hogy egy másik halomban is illír szárnyak meredeznek az ég felé.

Arrafelé botorkáltam, és semmire nem akartam gondolni, miközben a kitört nyakat igazgattam, hogy meglássam az egyszerű sisak alatt az arcot.

Ő sem Cassian volt.

Mentem tovább a halottak között, a következő illírig.

Aztán egy újabb, majd még egy újabb harcos felé.

Néhányukat ismertem, másokat nem. A csatatér a végtelenbe nyúlt. Kilométerekre. A rothadó halottak királysága.

De folytattam a keresést.

ELSŐ RÉSZ

DÖGHERCEGNŐ

1. FEJEZET

Feyre

A festményem hazugság volt.

Ragyogó, színes hazugság, halvány rózsaszín virágokkal és vastag csíkokban felkent napsugarakkal.

Tegnap álltam neki a műterem nyitott ablaka előtt virágzó rózsaliget tanulmányozásának, amolyan ujjgyakorlatnak szántam. Az egymásba gabalyodó tüskés ágakon és a selymes fényű leveleken túl a smaragdzöld dombok hullámokban vesztek a távolba.

Szűnni nem akaró, fáradhatatlan tavasz…

Ha úgy festettem volna le az udvart, ahogy a zsigereim diktálják, akkor hússzaggató tüskék lettek volna a vásznamon. Olyan virágok, amik kíméletlenül elvesznek minden fényt az apróbb növények elől, a dombokra pedig véres foltokat pingáltam volna.

De ezen a széles vásznon minden ecsetvonás kiszámított volt, a színeket úgy kavartam-kevertem, a pettyeket és az örvénylő vonalakat olyanra

mázoltam, hogy a képből ne csupán a tavaszi idill, hanem derűs hangulat is áradjon. Nem eltúlzott boldogságot, csupán valami örömteli, végleges gyógyulást akartam bizonyítani, hogy túl vagyok azokon a borzalmakon, amiket csak óvatosan hoztam szóba.

Az elmúlt hetekben a viselkedésemet is olyan gondos tudatossággal alakítottam, ahogy a képeimet festettem. Ha a valódi énemet akartam volna megmutatni, akkor marcangoló karmokat láttak volna rajtam, a kezem pedig olyan lett volna, amivel az utolsó szuszt is kipréselném a körülöttem élőkből. Az arannyal díszített pompás termek falai vörösek lennének a vértől.

De még nem álltam készen.

Még nem, és minden ecsetvonásnál és mozdulatnál erre figyelmeztettem magam. A gyors megtorlás semmit nem érne, csak a bennem fortyogó haragot csillapítaná.

Minden egyes alkalommal, amikor velük beszéltem, magamban Elain sírását hallottam, amikor az Üstbe lökték őt. Amikor rájuk néztem, Nestát láttam magam előtt, ahogy az ujjával Hybern királyára mutat, és halállal fenyegeti őt. A szagukat érezve Cassian vérét is éreztem, ami tócsába gyűlt a csontfehér vár sötét kövén.

Az ecset megroppant a kezemben, akkora erővel szorítottam. Halkan káromkodva az ablak és az ajtó felé pillantottam. Itt a falnak is szeme volt, nem dobhattam ki csak úgy egyszerűen a szemétbe az ecsetet.

Körülkémleltem a tudatommal, igyekeztem megérezni, hogy van-e a közelben bárki, aki figyel, kémkedik utánam. Senki.

Magam elé tartottam az ecset kettétört darabjait, és egy pillanatra a tekintetem áthatolt a jobb kezemet és az alkaromat díszítő tetoválást elrejtő varázslaton. A rajz a szívemet szimbolizálta, és a valódi rangomat: az Éjszaka udvarának úrnője.

Elég volt egy futó gondolat, és az ecset égni kezdett. A lángok másodpercek alatt elnyelték a fát, a pamacsot és a festéket, de bennem

nem tettek kárt. Amikor már csak füst és hamu maradt belőlük, szelet varázsoltam, ami kifújt mindent a tenyeremből a nyitott ablakon. A biztonság kedvéért hívtam még egy kis szellőt is a kertből. Végigfújt a szobán, eltüntette a füstszagot, majd mindent betöltött nehéz, fullasztó rózsaillattal.

Az is lehet, hogy a feladatom végeztével a kastélyt is porig fogom égetni. A rózsákkal fogom kezdeni.

Ekkor a tudatommal megéreztem, hogy ketten közelednek. Felkaptam egy új ecsetet, belemártottam az első, kezem ügyébe eső festékbe, végül eltüntettem a láthatatlan, sötét csapdákat, amiket a szobám köré vetettem ki, hogy figyelmeztessenek a hívatlan vendégekre.

Amíg ki nem nyílt az ajtó, a napsütésben csillogó finom ereket festettem egy rózsaszirmon. Közben próbáltam nem gondolni rá, hogy a selymes illír szárnyak ugyanígy csillognak. Szépen eljátszottam, hogy teljesen a munkámba merülök, görnyedt háttal, oldalra hajtott fejjel. A meggyőzőbb hatás kedvéért csak lassan néztem hátra, mintha valóban nehezemre esne kiszakadni a festésből.

Az igazi erőfeszítést azonban a számra erőltetett mosoly jelentette, és az, hogy a derűt a tekintetemmel tegyem igazán meggyőzővé. Tükör előtt gyakoroltam, újra és újra.

A szemem körül megjelentek a nevetőráncok, és alázatos, de boldog mosolyt vetettem Tamlinre.

És Lucienre.

– Ne haragudj a zavarásért! – szólt Tamlin. Figyelmesen kereste az arcomon azokat a borús árnyakat, amiket időnként arra használtam, hogy távol tartsam őt, főleg akkor, amikor a nap a dombok mögé bújt. – De lassan ideje lenne készülődnöd a találkozóra.

Nagyot nyeltem. Leengedtem az ecsetet. Mintha az az ideges, bizonytalan lányka lennék, aki régen voltam.

– Ianthevel megbeszéltétek a dolgot? Tényleg eljön?

Azóta nem találkoztam a főpapnővel, hogy elárulta Hybernnek a nővéreimet, sőt, *mindannyiunkat* elárult. Rhysand nehezen kivehető, gyors üzenetei, amiket hitvesi kötelékünkön keresztül küldött át, csillapították aggódásomat Elain és Nesta miatt, de továbbra is Ianthet tettem felelőssé azért, ami hetekkel ezelőtt történt.

– Igen. Jó okkal tette azt, amit tett, és kész arra, hogy mindent megmagyarázzon neked – válaszolt Lucien, és közben úgy tanulmányozta a képemet, mint aki valami megfejtést keres egy fontos talányra.

Talán azt is elmagyarázza majd, hogy miért hiszi azt, hogy minden férfira rámászhat, függetlenül attól, hogy azok ezt akarják, vagy sem. Többek között Rhysre vagy Lucienre.

Kíváncsi lettem volna Lucien véleményére, főleg azzal kapcsolatban, hogy épp *Lucien társa* esett áldozatul Ianthe Hybernnel kötött szövetségének. Elain. Csak egyszer beszéltünk róla, azon a napon, amikor visszatértem Tamlin házába.

Akkor megmondtam Luciennek, hogy *nem érdekel, mit mondott Jurian azzal kapcsolatban, hogy Rhysand hogy fog bánni a nővéreimmel, ahogy az sem, hogy az Éjszaka udvara milyen, mert Rhysandék nem fogják bántani Elaint és Nestát. Egyelőre nem. Rhysandnek egyéb, változatos lehetőségei is vannak, hogy ártson nekik.*

Úgy tűnt, Lucien még kételkedik. Ugyanis arra is utaltam, hogy talán azért vannak „lyukak" az emlékezetemben, mert engem más bánásmódban részesítettek.

Ezt nagyon könnyen elhitték. Még azt is elképzelték, hogy Rhysand képes lenne bárkit is kényszerrel rávenni arra, hogy… Gondolatban hozzáírtam ezt a sértést is ahhoz a hosszú listához, amiért majd fizetni fognak.

Letettem az ecsetet, kibújtam a festékfoltos köpenyemből, aztán óvatosan összehajtogatva letettem a székre. Ezen a széken gubbasztottam az elmúlt két órában.

– Megyek, és átöltözöm – motyogtam, és laza copfomat átvetettem a vállamon.

Odamentem Tamlinhez, aki bólintott, és végig rám szegezte a pillantását.

– Nagyon szép ez a kép!

– Még messze van a késztől – feleltem, a régi önmagamat adva, aki menekült a dicséretek és bókok elől, mert nem akarta, hogy észrevegyék. – Nagyon kusza még az egész.

Őszintén szólva az egyik legjobb művem volt, annak ellenére, hogy hiányzott belőle a lélek. Azt pedig úgyis csak én vettem észre.

– Szerintem mostanában mindenki így érzi magát – mondta Tamlin előzékenyen, és mosolyogni próbált.

Én legszívesebben ingerülten a szememet forgattam volna, de inkább visszamosolyogtam, és ahogy elmentem mellette, megsimogattam a vállát.

Amikor tíz perc múlva előkerültem az új hálószobámból, Lucien már kint várt az ajtó előtt.

Két napomba tellett, hogy megszokjam, és ne a régi szobámba menjek, azaz a lépcsőn felérve jobbra és ne balra forduljak. A régi szobában semmi sem úgy volt, mint régen.

Csak egyszer kukkantottam be, még akkor, amikor visszajöttem. Ripityára törött bútorok, szakadt ágynemű, a ruhák szerteszét dobálva, mintha Tamlin engem keresett volna a szekrényben. Látszott, hogy senkit nem engedtek be takarítani. Igazából a szőlőindák – a tüskék – miatt vált a szoba teljesen lakhatatlanná. Ott tekeredtek, kacskaringóztak a falakon, és teljesen körbefonták a romokat. Mintha bekúsztak volna az ablakpárkányról, mintha évszázadok és nem hónapok teltek volna el.

Az a hálószoba most egy kripta volt.

Habkönnyű ruhám puha, rózsaszín szoknyáit összefogva behúztam magam mögött új hálószobám ajtaját. Lucien a szemközti ajtónak dőlve állt.

Az volt az ő szobája.

Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ő intézte úgy, hogy vele szemben lakjak, és abban is biztos voltam, hogy fémszeme mindig az én lakosztályom felé néz, még álmában is.

– Csodálkozom, hogy ilyen nyugodt vagy annak ellenére, amit Hybernben bejelentettél – mondta üdvözlésképpen.

Megesküdtem rá, hogy megölöm az emberkirálynőket, Hybern királyát, Juriant és Ianthet azért, amit a nővéreimmel tettek. És a barátaimmal.

– Te mondtad az előbb, hogy Ianthenek jó oka volt arra, amit tett. Akármilyen dühös vagyok is rá, azért végig fogom őt hallgatni.

Luciennek nem mondtam el, mit tudok a főpapnő valódi természetéről, mert akkor arról is be kellett volna számolnom, hogy Rhys miért dobta őt ki páros lábbal a házából: azért, hogy megvédje tőle magát és az udvarában élőket. Ez is túl sok kérdést vetett volna fel, és túl sok olyan hazugságot kérdőjelezett volna meg, amiket óvatosan adagoltam, hogy megóvjam Rhys udvarát – és egyben az *enyémet* is.

Ugyanakkor az is felmerült bennem, hogy a Velarisben történtek után szükséges-e ez egyáltalán. Ellenségeink tudtak a városról, tudták, hogy a jóság és a béke birodalma, és az első adandó alkalommal megpróbálták elpusztítani.

Rhyst egész halhatatlan életében kínozni fogja a bűntudat, mert Velarist azután támadták meg, hogy ő felfedte a város létezését az emberkirálynőknek.

– Ianthe olyan sztorival fog neked előállni, ami logikusnak fog tűnni – figyelmeztetett Lucien.

Vállat vontam, és elindultam a szőnyeggel borított, üres folyosón.

– Ezt magam is el fogom tudni dönteni. Te mintha már eldöntötted volna, hogy nem hiszel neki.

Lucien mellém lépett.

– Két ártatlan nőt rángatott bele ebbe az egészbe.

– Ezzel akarta megerősíteni a szövetségünket Hybernnel.

Lucien megfogta a könyökömet. Megálltam.

Nem tiltakoztam, mert ha *tiltakoztam* volna, azzal leleplezem a látszatot, például ha gondolatutazással elhagyom a helyszínt, mint ahogy hónapokkal ezelőtt tettem az erdőben, amikor üldözött, vagy egy illír önvédelmi technikával nagyot rúgok a hátsójába.

– Ennél te okosabb vagy.

Ránéztem a széles, barna kézre a könyökömnél, aztán belenéztem Lucien szemébe, a vörösesbarnába és a surrogó aranyba.

– Hol őrzi a lányt? – mormolta Lucien.

Tudtam, kire gondol.

A fejemet ráztam.

– Nem tudom. Rhysand millió helyet tud, de nem hinném, hogy általam is ismert helyen tartaná fogva Elaint.

– Azért sorold fel nekem őket! Csinálj egy listát róluk!

– Abban a pillanatban véged, hogy belépsz a területére.

– Akkor is életben maradtam, amikor utoljára ott voltam.

– Nem vetted észre, hogy engem is a bűvkörében tart, és hagytad, hogy magával vigyen. – Hazugság, szemenszedett hazugság.

Meg akartam sérteni, de nem jártam sikerrel. Lucien lassan elengedte a karomat.

– Meg kell találnom Elaint.

– Nem is ismered őt. A hitvesi kötelék csak egy testi reakció, ami elhomályosítja a józan ítélőképességedet.

– Veled és Rhysszel is ez történt?

Veszélyes kérdés. Szándékosan ijedten néztem, és felidéztem néhány emléket a Takácsról, a Csontfaragóról és a Middengard féregről, hogy valódinak tűnjön a félelmem.

– Nem akarok erről beszélni – mondtam remegő hangon.

A földszinten megkondult egy óra. Magamban hálaimát rebegtem az Egek Anyjához, és megszaporáztam a lépteimet.

– Elkésünk.

Lucien bólintott, de ahogy mentem lefelé, éreztem a hátamon a pillantását, pontosan a lapockáim között. Odalent Ianthe várt bennünket.

Még el kell döntenem, hogy küldöm őt a halálba.

✣

A főpapnő pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá Rhys képei alapján, amiket a múltjából felvillantott nekem, de akkor is így képzeltem el, amikor időnként arról ábrándoztam, hogy a karmaimmal kivájom a szemét, kitépem a nyelvét, és felmetszem a torkát. A haragom önálló életre kelt, visszhangozta a szívverésem, ez ringatott álomba, de ezzel is ébredtem. Igyekeztem elcsendesíteni magamban, miközben Ianthet bámultam a hosszú ebédlőasztal túlsó végén. Mellettem Tamlin és Lucien foglalt helyet.

Ianthe a világos csuklyáját és az ezüstdiadémot viselte, az áttetsző kék kővel.

A diadém közepén lévő drágakő Azriel és Cassian szifonjaira emlékeztetett. Felmerült bennem, hogy ahogy az illír harcosoknál, Ianthe drágaköve is arra szolgál-e, hogy a nyers mágiát uralhatóvá, egyben veszélyesebbé tegye. A jelenlétemben Ianthe soha nem vette le a követ, bár az is igaz, hogy annak sem voltam még tanúja, hogy a főpapnő mágiát használt volna, legfeljebb ha tündérfényt gyújtott.

Ianthe lesütötte türkiz szemét, és a sötét faasztalt bámulta. A csuklya beárnyékolta hibátlan arcát.

– Mindenekelőtt őszintén bocsánatot szeretnék kérni. Az az érzés vezérelt, hogy pontosan azt tegyem, amire vágysz, de nem mertem ezt nyíltan megmondani neked. Másrészt erősebbé akartam tenni szövetségünket Hybernnel.

Szépen hangzó, aljas hazugságok. Ugyanakkor kíváncsi lettem volna a valódi szándékaira… Hetek óta vártam erre a találkozóra, eljátszottam, hogy jobban vagyok, sőt *meggyógyultam* azokból a „borzalmakból", amiket Rhysandnél kellett átélnem.

– Mégis miért kívánnék a nővéreimnek ilyen kínszenvedést? – kérdeztem remegő, hideg hangon.

Ianthe felemelte a fejét, és figyelmesen szemügyre vette bizonytalankodó, kissé tartózkodó arckifejezésemet.

– Azért, hogy mindig együtt lehessetek. Ha pedig Lucien korábban rájött volna, hogy Elain a társa, akkor belepusztult volna abba, hogy csak néhány közös évtized adatik meg nekik.

Elain nevének említésére legszívesebben felmordultam volna, de visszafogtam magam. Helyette fájdalmas csöndbe burkolóztam, ez az álarc volt a legújabb az arzenálomban.

– Ha hálát vársz, akkor várhatsz még egy darabig, Ianthe – jelentette ki ekkor Lucien.

Tamlin figyelmeztető pillantást vetett rá, nemcsak a kimondottak, hanem a hangneme miatt is. Még az is lehet, hogy Lucien előttem öli meg Ianthet azokért a borzalmakért, amiket azon a napon Elainnek okozott.

– Egyáltalán nem várok hálát – tiltakozott Ianthe halkan, tágra nyílt szemmel, tökéletesen eljátszva a bűnbánó szerepét. – Megbocsátást sem várok, megértést viszont igen… Ez az én otthonom is. – Karcsú, ezüstgyűrűkkel és karkötőkkel ékesített kezével körbemutatott a termen, a házon. – Olyan szövetségeket kellett kötnünk, amilyeneket korábban elképzelni sem tudtunk. Lehet, hogy ezek nem annyira kívánatosak, de… Hybern túl erős ahhoz, hogy meg tudjuk állítani. Csak átvészelni lehet, mint valami vihart. – Tamlin felé pillantott. – Hónapokig nagyon keményen dolgoztunk, készültünk Hybern elkerülhetetlen érkezésére. Súlyos hibát követtem el, és örökké bánni fogom a fájdalmat, amit okoztam vele, de folytassuk együtt ezt a fontos

munkát. Találjunk együtt megoldást arra, hogyan biztosíthatnánk országunk, népünk megmaradását.

– És milyen áron? Hány ember halála árán? – tudakolta Lucien.

Újabb figyelmeztető pillantás Tamlin felől, de Lucien nem törődött vele.

– Elmondom, mit láttam Hybernben – folytatta Lucien, és olyan erővel ragadta meg a széke karfáját, hogy a fa megnyikordult. – A király ígéretei mindig is üres ígéretek voltak. Ígért ő már békét, ígérte, hogy nem támad meg egy területet… – Elhallgatott, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy Ianthe erről simán beszámolhat a királynak. Elengedte a széket, kinyújtotta az ujjait, aztán visszatette a kezét a karfára. – Óvatosnak kell lennünk.

– Azok leszünk – ígérte meg Tamlin. – De már beleegyeztünk bizonyos feltételekbe. Áldozatokat hoztunk. Nem elég, hogy Hybern a szövetségesünk, nélküle is erős, egységes frontot kell mutatnunk Prythian többi része előtt.

Tamlin még mindig bízott Iantheben, továbbra is azt hitte, hogy a főpapnő csak hibát követett el. Fogalma sem volt arról, hogy mit leplez a szépség, a finom ruha és a jámbor kántálás. De ugyanez a vakság akadályozta őt abban is, hogy meglássa, mi forr bennem az álcám alatt.

Ianthe újból lehajtotta a fejét.

– Addig nem nyugszom, míg nem bizonyítom be, hogy méltó vagyok a barátaimra.

Lucien láthatóan csak nagy igyekezettel tudta türtőztetni magát, Tamlin szólalt meg:

– Mindannyian ezzel próbálkozunk.

Újabban ez volt a kedvenc szava: *próbálkozni*.

Én csak nyeltem egyet, elég feltűnően, hogy hallja, és lassan, Ianthere nézve bólintottam.

– Soha többet ne tegyél ilyet!

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

Ostoba kérés volt. Ianthe viszont azonnal rábólintott, biztos voltam benne, hogy ilyesmit várt tőlem. Lucien hátradőlve hallgatott, láthatóan nem akart többször megszólalni.

– Bár Luciennek igaza van – bukott ki belőlem, és aggodalmaskodó arcot vágtam. – És mi lesz a Tavasz udvarában élőkkel? – Aggódva néztem Tamlinre. – Amarantha kegyetlenül elbánt velük, rabszolgákat csinált belőlük. Nem hiszem, hogy jól tűrnének egy hyberni megszállást. Eleget szenvedtek.

Tamlin vonásai megkeményedtek.

– Hybern királya ígéretet tett nekem arra, hogy a népünknek nem esik bántódása. – *Népünknek*. Majdnem ráförmedtem, de aztán inkább megértően biccentettem. – Ez is része volt a… megállapodásunknak. – Amivel egész Prythiant eladta, amivel mindent eladott, ami becsületes és jó volt benne, csak azért, hogy engem *visszakapjon*. – Népünket semmilyen veszély nem érheti, ha a hyberniek idejönnek. Ugyanakkor kihirdettem, hogy a családok költözzenek át a birodalmunk keleti részére. Csak átmenetileg.

Jól van. Legalább a szívén viseli az emberek biztonságát, legalább belegondolt, hogy Hybern milyen aljas játékokat szeret játszani, és a királyuk hiába esküszik meg valamire, lehet, hogy az ellenkezőjét teszi. Azzal, hogy a leginkább veszélyeztetett csoportokat elterelte az útból, jelentősen megkönnyítette az én feladatomat is. Ezek szerint kelet – elraktároztam ezt az értékes infót. Ha keleten biztonságos a helyzet, akkor… Hybern biztos nyugat felől fog érkezni.

Tamlin nagyot sóhajtott.

– Ezzel pedig el is érkeztünk találkozónk másik okához.

Feszülten összpontosítottam, de az arcomra mérsékelt érdeklődést erőltettem.

– Holnap érkezik az első delegáció Hybernből – jelentette be Tamlin. Lucien aranybarna bőre teljesen elfehéredett. – Jurian dél körül itt lesz.